

„Landbruget, er ikke Konkurrencen med Kunstsmørret her i Landet; denne ønske vi ikke at lægge flere Hindringer i Veien, end hvad der er høist nødvendigt, for at Hovedstøemedet med Loven, at værne om det danske Smør i Udlandet, kan ske Fyldest.“ Det samme Hensyn er bestemmende i de fleste andre Adresser, kun en enkelt, Formanden for „Biborg Ants landøkonomiske Forening“, opstiller som Lovens mindst ligesaa vigtige Støemede at beskytte vore Smørproducenter i det indenlandske Forbrug og Torbehandling, medens enkelte andre tager Forbehold i modsat Retning, med Henvisning til andre Samsundsclassers Interesser eller Samsunds Tarv i det Hele.

Udvalgets Flertal deler ganske den Betragtning, at ved denne Sags Behandling bør Hensyn til det udenlandske Marked være afgjørende. Arimeligheden i at yde indenlandsk Beskyttelse for en Vare, der er Gjenstand for en betydelig Udførsel, træder titsteds klarere frem end netop overfor vor Smørproduktion. Konkurrencen kan ved Lov begrænses indenlands, men ikke udenlands. Hvad der betinger vor gunstige Stilling paa det engelske Marked, er, at vi ere og yderligere blive i Stand til at optage og beseire enhver Konkurrence. Der er endnu langt frem, til vi kan siges at have erobret det engelske Marked for fint Smør. Alt det Smør, der produceres i Danmark, udgjør næppe Halvdelen af, hvad England indfører, og i denne Udførsel deltager vi hidtil kun med ca. $\frac{1}{7}$, hvorved dog maa bemærkes, at i Englands Udførsel indgaar en Mængde simple Vare, navnlig Margarin, der ligger under Konkurrencen med dansk Smør. Dette, der hidindtil har havt sin bedste Afsetning i Nord-England, maa i de sydligere Egne optage Konkurrencen med det fine engelske og franske Smør. Det gaar ikke an at slaa det Mindste af i Fordringen til Kvaliteten. Det er de fineste Sorter, der ikke alene herhjemme betales med flere Ore (indtil 8 Ore) over Topnotering, men som desuagtet baade finder

„den sikreste Afsetning og yder Kjøbmanden den bedste Fortjeneste. Der vil endnu være en yderligere Overpris at indvinde, ved at trænge igjennem paa Syd-Englands Smørmarked for allerfineste Vare. I Leveringen af fint Smør deltager nu med Held et stadig vøgende Antal af Fælles- og Andelsmeierier, der kappes om at fuldtommengjøre deres Vare. Hvis Anstrengelserne paa dette Omraade i nogen kjendelig Grad svækkes, ja, hvis de ikke yderligere vøyer med Konkurrencens Krav, saa vil vor fortrinlige Plads paa det engelske Marked lide Skade, og denne Skade vil være langt farligere end Konkurrencen med Margarin, som overhovedet ikke kan komme i Betragtning ved den her omhandlede Kappelstrid i England. Dersom man nu vilde indføre under den ene eller anden Form en Beskyttelse for vort Smør i indenlandsk Forbrug, og dersom det derved lykkedes (hvad der dog vilde være tvivlsomt) at forhøje Prisen herhjemme paa de simple Smørorter, saa vilde Meierierne være fristede til, istedetfor at holde Stand i Kappeløbet paa det engelske Marked, da at lade sig nøie med en lavere Pris herhjemme og spare sin Anstrengelse. Heri vil være en Fare saa stor, at den i Fremtiden langt vil kunne opveie den mulige sieblikkelige Fordel ved en forbigaaende Prisforhøielse paa det indenlandske Marked, thi ogsaa her vilde Tilbudet blive saa stort, at Prisen atter maatte trykkes. Dersom dansk Smør i England trykkes ned til almindeligt 1ste Klasse Smør, vilde dette alene betyde et Tab for Landet af Millioner Kroner, og et tabt Marked kan vanskeliggere vindes tilbage end et nyt erobres. Vi ere derfor af den Anskuelse, at Foranstaltninger, der vilde virke som indenlandsk Beskyttelse for dansk Smør, ikke lade sig forene med det fra saa mange Sider udtalte Hovedstøemede med Loven at værges vort udenlandske Marked. Det bør herved yderligere bemærkes, at dersom det lykkedes at fordrive Margarin fra det indenlandske Forbrug, vilde Konsekvensen medføre Forbud mod de simple Smørvarer, der alle“